

Rola nauczyciela w procesie diagnozowania zaburzeń u dzieci i młodzieży

PORADNIK

Ważne! Nauczyciel nie stawia diagnozy, jednak jego wkład w proces diagnozowania jest kluczowy. To informacje od nauczycieli i wychowawców są często podstawą do diagnozowania problemów związanych ze zdolnościami edukacyjnymi.

Dlaczego rola nauczyciela w procesie diagnozowania jest istotna?

1. Nauczyciele spędzają z dzieckiem bardzo dużo czasu i obserwują je w innych warunkach niż rodzice.
2. W swojej pracy nauczyciele mają kontakt z dużą liczbą dzieci i stykają się z różnorodnymi wyzwaniami i trudnościami przez co często szybciej są w stanie zauważyć symptomy, które mogą wskazywać na to, że dziecko należy objąć dodatkowym wsparciem.
3. Utrzymujące się określone informacje zwrotne otrzymywane od różnych nauczycieli mogą wskazywać, że faktycznie dziecko stoi przed wyzwaniem, które nie jest zależne od relacji z konkretnym pedagogiem, ale wymaga wsparcia systemowego.

Wskazówki dla nauczycieli:

1. Twoim zadaniem nie jest stawianie konkretnej diagnozy, ale wsparcie dziecka i rodziny w znalezieniu odpowiednich rozwiązań i pomocy, która ułatwi funkcjonowanie i osiągnięcie sukcesów dziecka.
2. Szczegółowe pisemne opisy/ opinie nauczycieli pozwalają psychologom na dostrzeżenie szerszego kontekstu i większej ilości informacji o dziecku i jego zachowaniach w różnych sytuacjach szkolnych i społecznych.
3. Kiedy nauczyciel zauważa jakiś problem, zazwyczaj dziecko się z nim zmagają, a naszą jako nauczycieli rolę jest mu pomóc w znalezieniu metody rozwiązania problemu.
4. Warto skorzystać z opinii szkolnych pedagogów i psychologów oraz stworzyć atmosferę wsparcia, zrozumienia i bezpieczeństwa zarówno dla dziecka, jak i jego rodziców.

Unikaj

generalizowania

opinii o dziecku.

Np. „Jest leniwy”. Żadne dziecko nie budzi się rano z pomysłem „O dziś specjalnie nic nie będę robić, żeby dostać jedynkę”. Owszem duża liczba porażek może zniechęcić dziecko do podejmowania wysiłku i to od nas zależy, czy po raz kolejny pozwolimy mu się „podać”. Pamiętajmy, że nie ma takiej diagnozy jak „leniwy”

Pamiętaj!

NIE WYDAWAJ KONKRETNYCH DIAGNOZ

- Diagnozowanie zaburzeń dzieci jest zadaniem psychologów i lekarzy. Nauczyciele mogą wskazywać pewne podejrzenia, sygnalizować problemy i informować o swoich spostrzeżeniach jednak proces diagnostyczny powinien być przeprowadzony w poradni psychologiczno-pedagogicznej.

NAUCZYCIEL NIE PROWADZI TERAPII DZIECKA

- Jednak jest ważnym ogniwem wspierającym dziecko z zaburzeniami. Z tego powodu powinien dostosowywać narzędzia i metody pracy wg wskazań opinii oraz własnych obserwacji i spostrzeżeń, pracować w kontakcie z rodzicami oraz zespołem wspierającym dziecko. Tylko wspólne systemowe wsparcie dziecka stworzy dla niego bezpieczny świat do rozwoju zarówno edukacyjnego, jak i społecznego.

POSTARAJ SIĘ ZROZUMIEĆ DZIECKO I JEGO RODZICÓW.

- A nawet polub - wtedy także Twoje frustracje związane z zachowaniami i problemami danego ucznia zmniejszą się. Postaraj się zauważyć jakie zachowania lub sytuacje są trudne dla dziecka i wspólnie ich unikajcie, np. jeśli widzisz, że Twój uczeń/uczennica ma problemy w czasie występów przed klasą - nie odpytuj go/jej. Sprawdź zadanie pisemnie lub porozmawiajcie w czasie przerwy tylko we dwoje.

Nauczycielu

**Dziękujemy za skorzystanie z
naszego materiału!**

OBSERWUJ NAS W INTERNECIE: @INSTYTUTEP

Ministerstwo
Edukacji i Nauki

Materiał przygotowany w ramach projektu "Klimat szkoły. Tworzymy go razem" współfinansowanego ze środków Narodowego Programu Zdrowia na lata 2021-2025 przekazanych przez Ministerstwo Edukacji i Nauki